

hindre dette. Endringsforslaget under Nr. 11 skønner jeg heller ikke, at der kan være noget at sige imod. Hvad Endringsforslaget under Nr. 13 angaar, har jeg heller ikke noget imod det at indvende. Jeg skal, idet jeg med et Par Ord omtaler det, tillade mig at besvare den Forespørgsel, som det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen) fremkom med. Skønt Fattiglovgivningen ikke hører under mig, og disse Resolutioner og Bestemmelser med Hensyn til dens Fortolkning ikke afgives gennem Justitsministeriet, men gennem Indenrigsministeriet, skal jeg dog ikke tilbageholde, at jeg antager, at Forholdet er dette, at det, som den ærede Rigsdagsmands Endringsforslag, som nu er optaget af Forslagsstillerne, i det mindste i Realiteten, gaar ud paa, er efter min Mening egentlig at tilbageføre den Tilstand, som vi paa dette Punkt havde efter den gamle Lov af 20de April 1888, men som vistnok er forandret ved Fattiglovens § 10, og Grunden til, at Fattiglovens § 10 forandrede dette, hvad enten man nu vilde det eller ikke — jeg skal ikke kunne sige det bestemt, da jeg ikke har en saadan Anledning til at følge Forhandlingerne om Fattigloven, som jo ikke høre ind under mit Ministerium — men Grunden er, at det Ord „Forsørgelsesbidrag“ er sat ind i § 10. § 10 siger ikke blot, som den ældre Fattiglovgivning sagde, at naar det offentlige har maattet yde Hjælp til en trængende, for hvis Vedkommende der er en eller anden Pligt til at yde Forsørgelse, betragtes det som Fattighjælp, som er ydet Forsørgeren selv; der siges: „for hvilken en anden er pligtig at yde Forsørgelse eller Forsørgelsesbidrag“, og dette sidste rammer Barnefaderen, som skal yde Forsørgelsesbidrag. Dette skal saa efter Ordene i Paragraphen betragtes som Fattighjælp, der er oppebaaren af ham selv. Følgen deraf maa bl. a. blive, at han saa kommer ind under de almindelige Regler i Fattigloven om Refusion af Fattighjælpen, og der har man jo indført det Princip, at den Kommune, som udbetaler Hjælpen, maa selv bære en Fjerdedel og kan kun faa tre Fjerdedele refunderede. Derfor mener jeg, at den virkelige Sammenhæng er den, at det ærede Medlems Forslag gaar ud paa i dette Stykke at blive staaende ved Loven af 20de April 1888 som ikke berøres af Fattigloven, og det er noget, jeg for mit Vedkommende ikke har noget imod, saa jeg godt vilde kunne stemme for dette Endringsforslag. Endringsforslaget under Nr. 14 anser jeg kun for at være en nærmere Udhelliggørelse, og Endringsforslaget under Nr. 16 tror jeg ogsaa,

det er rigtigt at opstille. Saaledes som Forslagsstillerens Forslag oprindeligt var affattet, er det ikke sagt med rene Ord, hvad der staar i Loven af 20de April 1888, og hvad der ogsaa bør vedblive at gælde, nemlig at den Ket, som Barnemoderen har, gaar, hvis hun dør, over paa Voet og paa den, som udøver Opdragelsesmyndighed over Børnene, ogsaa paa Fattigvæsenet, naar det tager sig af Børnene. Nogen stor Skade vil der ikke ske, selv om Endringsforslaget ikke vedtages, thi Forslagsstillerens § 6 indeholder en tydelig Forudsætning om, at det skal være saaledes; men det er altid rigtigere at sige det rent ud, og naar man alligevel bygger paa Loven af 20de April 1888, er der ikke nogen Grund til at udelade, hvad der er sagt dert. — Endringsforslag under Nr. 17 tilfredsstiller den Bemærkning, jeg tillod mig at fremkomme med ved denne Sags 1ste Behandling, og det kan jeg derfor selvfølgelig tiltræde. — Endringsforslaget til § 7 indeholder en, som det forekommer mig, ganske naturlig Obergangsbestemmelse, og den vil jeg derfor heller ikke have noget at indvende mod. Hvad angaar det Spørgsmaal, som blev rejst af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), som sidst havde Ordet, maa det jo nærmest blive de ærede Forslagsstilleres Sag at svare derpaa, da det var dem, han henvendte sig til; men jeg tror paa Forhaand at turde sige, at Meningen med Bestemmelsen er ikke den, at gøre gældende, at Moderen kun kan forlange Bidraget udbetalt for et Aar ad Gangen, men vistnok den, at hun ikke maa gaa længere tilbage end et Aar. Naar hun lader Bidraget løbe paa for længere Tid end et Aar, uden at henvende sig til Kommunen, faar hun ikke det, der ligger mere end et Aar tilbage. Jeg skal ikke bestride, at man maaste kan finde dette noget tvivlsomt udtrykt; men jeg vil dog ikke unnlade, at gøre opmærksom paa, at det er de selv samme Udtryk, som staa i Loven af 20de April 1888, saaledes at altsaa den Forstaaelse, der hidtil er anvendt med Hensyn til Loven af 20de April 1888, maa vel ogsaa her fremdeles komme til Anvendelse. Der staar, som de Herrer ville se, naar de tage Loven for sig, egentlig det samme, nemlig: „Naar det Underholdsbidrag, som skal erlægges af Faderen til et uden for Egtekab avlet Barn, ikke betales i rette Tid. . . skal hun være berettiget til at fordrø Bidraget for det sidste Aar betalt af Fattigvæsenet o. s. v.“ Altsaa Uthdeligheden, om en saadan er til Stede, findes allerede i Loven af 20de April 1888. Jeg skal ikke ud-